

решка Рѣка сж върховетѣ: Вранѣ и Каменливѣ Вранѣ. Все по горния край на тоя проходѣ, покрай пѣтя водящъ за с. Еникюю, е мѣстността Пирѳнковецъ, а срѣщу нея — Паничище¹⁾. Отъ тукъ по посока вече за града и излизайки отъ прохода, мѣстнитѣ имена сж все български (Слѣпѣшки Усой, Чучуркитѣ и Черковната Курия), за да се надвѣсимъ надъ самия Сливенъ съ върха Урумъ Тарла. Долу, по неговитѣ поли, е историческото мѣсто Кешишликя, което почва отъ аязмата Кръстовка и свършва съ Харманитѣ при квартала Клуцохорѣ. Както ще се види, Кешишликя, като турска дума, датира отъ падането на Сливенъ и значи: обиталище на монаси, (а не на попове; за послѣдното турцитѣ иматъ папázъ, за разлика отъ кешишъ).

Надъ Кешишликя и по източнитѣ и южни склонове на Урумъ Тарла сж редица мѣста съ имена повече такива на лозарски и падарски участъци, като: Криулитѣ (отъ криволение на пѣтя), Дълбоки, Кашлата, Ямура, Кирмилница, Голѣмъ и Малкъ Батмишъ и т. н., а вече между Хамамъ Баиръ и с. Касъмово отъ къмъ Тунджа, сж: Рѣчица (отъ Рѣчица), Джанъ Куртаранъ (душеспасение), Сарж Меша, Памуклука, Кувчи Топракъ, Голѣмо и Малко Дивичково, Бѣлилката, Мемишъ Тарла, Башъ Чардакъ, Начовъ Алчакъ, Касапъ Дерѣ, Пандаръ Бунаръ и т. н., повечето турски названия отъ новъ произходъ и съвсѣмъ посрѣдствени за насъ. Отъ мѣстата по самия Хамамъ Баиръ сж: Сжрѣ Йолу, Деренъ Дерѣ, Попова Пжтека, Гюнюзя (изразително турско име за мѣсто изложено на слънце отъ изгрѣване до залязване) и т. н.

По-важни обаче за историята на Сливенъ сж мѣстноститѣ между Бармука и Синитѣ Камъни. По сѣвер-

проходъ и между караулницата надъ Сливенъ и крѣпостъта Асѣница. Ср. имената на двѣтѣ села въ Станимашка околия: Прогледъ.

¹⁾ Прави впечатление обстоятелството, че Слив. номенклатура по тоя проходъ до Демиръ-Капия е съ старобългарски слѣди и запазени отъ турско влияние. Такива сж още по-второстепеннитѣ въ тоя край мѣстности все съ български имена, като: Стърчи-Кракъ, Дѣдо Добрювъ Рѣтъ, Масленикъ, Дѣдо Краево, Колишница, Марковицъ и т. н.